

ALZHEIMER

Ik stap uit, euh... Hoe heet het? Zo'n vervoersdinges op wielen. Van de gemeente. Wit met blauw. Kom. Lijn 12. Of was het 21? Ik weet het niet.

Ik stap uit en loop achter een wagentje aan.
Van wie is dat wagentje? Ik weet het niet.

Is dit het postkantoor? Zou best kunnen.
Ik kijk naar het gebouw.

In het Engels vraagt zij of dit
het postkantoor is.

Ik weet het niet.

Een geluidsmuur van heel veel
ergens op zo'n twintig meter hoogte hangt in de lucht.

Ik kijk in het wagentje. Er ligt een ventje.
Hij slaapt. Ik wil ook slapen.

Een soort omgekeerde L van beton hangt over
een constructie die grotendeels uit glas bestaat.

Ik sta voor een groot gebouw.
Een vrij bizar gebouw.

'Bibliotheek' lees ik
boven een horizontale
streep van steen.

Ik sta dus voor de bibliotheek. Ik weet niet waarom.
Een vrouw excuseert zich. Ken ik haar?

Mensen lopen langs me heen. Het miezert. En het waait.
Het is hier één grote bouwput.

Maar ik loop hier.
En waarom? Ik weet het niet.

Ze heeft gitzwart haar. Krullen. Ze dansen de pierlala in de wind. Ik glimlach
haar vriendelijk toe. Dat kun je maar het beste doen. Dan zit je altijd goed.

Bibliotheek' zie ik staan. 'Nee,' zeg ik haar. Ik wil zeggen dat dit de
bibliotheek is, maar ik kom niet op het Duitse woord voor bibliotheek.
Straatnamen staan.
niks.